

„Ali ne bi hotel tudi ti tako storiti, kakor je storil tretji, najmlajši sin?“

In tedaj se je slišal med jokom tih: da.

Ded pa so dvignili Lojzkovo glavico, ki jim je slonela na kolenih, in ga vprašali: „Kje si dobil ono desetico, ki je pala prej iz žepa?“

Odgovor je bil jok.

„Ali je nisi vzel mamici?“

Deček je prikimal.

„Nesi jo nazaj in stôri tako, kakor je naredil najmlajši kraljevič.“

In Lojzek jo je nesel in prosil mamico odpušcanja. Mislite, da mu niso odpustili? Če bi to trdil, bi bilo ravno tako neverjetno, kakor če bi rekel, da je tekla tedaj voda v breg. Prav radi so mu odpustili, saj je obljubil za trdno, da se bo poboljšal.

In te obljube se je držal, držal trdno. Nikoli več ni delal proti sedmi božji zapovedi.

Kako je pomagal voziti Repoštev drva.

even kmet je nabral v gori drv, misleč, da jih spravi po zimi, ko bo saninec, zlahka domov. Ker je bilo pa vreme zelo neugodno, in je padlo malo snega, je moral z ženo in z otroki pretrpeti mnogo mraza. V tej potrebi gre v hosto, da bi vsaj nekaj drv prinesel domov. Ko ves zamišljen pri drvah stoji in ne ve, kako bi les spravil z gore, pride k njemu nenadoma mož s sanmi in ga vpraša, česa želi. Kmet mu potoži svojo potrebo. „Bodi brez skrbi!“ mu odgovori Repoštev, — kajti on je bil — „pomagajte mi le les naložiti, in jaz ga vam pomagam spraviti do vznožja!“ Takoj naložita oboje sani, Repoštevove in kmetove. Repoštev mu zapove, naj pelje

sani naprej, on pa za njim. To je šlo kakor blisk; predno se je kmet zavedel, sta bila v dnu. Repoštev mu pomaga peljati sani še do doma, stopi v sobo in se zadovolji s tem, kar so mu dobri ljudje — drv veseli — prinesli na mizo. Kmet mu dá tudi nekaj petic za trud in gotovo bi mu bil še bolje plačal, ko bi bil imel.

Dva otroka, ki sta letala po sobi, sta bila posebno všeč Repoštevu. Poklical je enega, izvlekel iz žepa nekaj kroglic in mu rekel: Glej, kaj ti dam za igračo!“ Deček vesel seže po njih. Drugi je željno gledal v Repošteva, a si ni upal bliže. Repoštev mu vrže takoj nekaj kroglic v naročje.

Nato se poslovijo in se vrne s svojimi sanmi v gore. Ko vzamejo čez nekaj časa starši kroglice v roke, spoznajo, da so čisto zlato. Tedaj so bili zelo veseli; kajti bili so od nekdanj revni in so si mogli opomoči le z zlatom. Njih veselje je bilo tako veliko, da so to povedali celo svojemu sosеду, ki je bil tako skop, da jim ni pomagal v največji stiski. Skopuha je to razveselilo in si je hotel še sam na tak način pridobiti denarja. Drugo jutro gre takoj v gore, da bi pripeljal drva. Ker mu pa ni prišel nihče na pomoč, je moral nazadnje sam peljati sani domov.

Kletke. — F. Osojski.

Marica.

Solnčece, z zlatimi žarki	Kodraste laščke obsveti,
V sôbico sémkaj poglej,	Glej jí v nedolžne oči,
Marico malo mi zbudi,	In le verjémí, verjémí,
Hitro podvizaj se k njej!	Solnčece jutranje, mi:

Lepo, prelepo zares si,
Lepše kot čisto zlato,
Toda še lepše je njeno
Čisto nedolžno oko.

Fr.